

душа”¹. Особено го интересува образа на твореца и неговото нравствено кредо и търси в себе си неговите черти.

От една страна Яворов е изразител на философския идеалистичен обективизъм, търсещ основанията на творчеството във връзката със свръхестественото, с бога като осъществяване на великата вечна мисия на твореца. От друга страна сам се отъждествява с романтичната представа за твореца - тази чужда на делничното и ниските печалбарски страсти личност, която често се чувства като несретник в реалния живот. Понеже има достатъчно съвест и нравственост, за да не се продава и достатъчно идеализъм, за да избира все каузите на възвишеното и безкористността. Не може да се примири нито с откраднатия от чуждото гърло залък, нито с безсмъртието, купувано с шепя злато, нито с подлостта на *“страхливци”*, както ще заяви в стихотворението си *“Смъртта”*. Непримири е към човешката низост. Отъждествява гения с Прометей като величав символ на борбата между доброто и злото, избрал жертвата, за да даде огъня на светлината и истината на човечеството в кризисни ситуации.

Носейки божественото в себе си, творецът винаги е чужд на земната пошлост. Неговата родина е космосът. Той се появява като спасител и изгаря, за да направи огъня на своето творчество по-силен и за да може човешкият дух да поеме вярната посока. Геният на Прометей е геният на великите учители като Буда, Христос и Мохамед, едновременно поети и пророци люде. Геният идва *“в минути на най-големи блуждения, явява се в последната минута, в уречената секунда. Потърсете го в страниците на историята. Той иде като философ, като поет, като военачалник, като дипломат, той иде, какъвто е нужен в момента”* (1,70).

Такъв учител и пророк за България, според Яворов е Ботев, един от боговете, слезли на земята, за да може народ и история да се самоосъзнаят за бъдещите си задачи. И българинът, пречистен през векове страдания, да довърши делото на славянския гений. За целта обаче е необходимо да бъде САМ СЕБЕ СИ. Не да живее в културна изолация и непознаване творчеството на съвременниците си. Напротив, като личност, като поет и драматург, а също и като артистичен секретар П. К. Яворов винаги е бил за културната комуникация, т.е. за свободното общуване с европейските ценнос-